Diegis, zoon van Duras,
koning der Aranen

Diegis, zoon van Duras, koning der Aranen

Deel 1
De beslissing

Edith Meijer

© 2026 Edith Meijer

Omslagontwerp Edith Meijer

ISBN 978 94 039 1966 9
Uitgever Bookmundo

Vladimir las de app van Alexander. Langzaam legde hij zijn smartphone neer. Ze was gevonden. Geen twijfel mogelijk…

Twee weken eerder was Alexander naar Arudy gegaan om boodschappen te doen. Om herkenning en ongewenste vragen te vermijden, deed hij meestal in Pau zijn inkopen. Maar deze keer wilde hij wat verse groenten halen op de markt in Arudy, het kleine dorp aan de voet van de Pyreneeën. Er waren nog genoeg toeristen om niet op te vallen. Het was een frisse oktoberdag, de capuchon van zijn lange mantel verborg zijn gezicht en lange haren. Op zijn gemak slenterde hij langs de kraampjes, kocht uien, knoflook, tomaten en een aubergine. Nu nog wat vers fruit. Toen hij zijn hand uitstak om een appel te pakken, raakte zijn hand de vingers van iemand die dezelfde appel wilde hebben.

Een stroomstoot schoot door zijn lijf toen de vingers hem raakten. Hij schrok ervan, lange tijd had hij deze sensatie niet gevoeld, en zeker niet zo heftig. Onwillekeurig trok hij zijn hand terug en keek in het gezicht van de persoon die hem had aangeraakt. Twee groene ogen keken hem verschrikt aan.

‘O, pardon, heb ik je pijn gedaan? Heb ik je met mijn nagels verwond?’

Tot zijn stomme verbazing keek hij in het gezicht van een vrouw. Had hij zich vergist? Was het geen Teken dat hij had gevoeld? Maar hij had het toch herkend! Maar dit was een vrouw!

Razendsnel dacht hij na, hij moest haar nog een keer aanraken.

Hij lachte, ‘nee hoor, ik schrok gewoon even, ik was diep in gedachten.’

Hij pakte de appel en gaf die aan haar, ervoor zorgend dat hij haar hand even zou aanraken. Daar was het weer! Onmiskenbaar!

Het kostte hem moeite om niet te laten zien hoeveel pijn het deed. Dit was heftiger dan wat hij ooit gevoeld had.

De vrouw merkte niets en nam de appel aan. Ze pakte er een paar bij en rekende de appels af bij de marktkraamhouder. Ze draaide zich nog een keer om naar de man in de zwarte mantel. Hij had donkere ogen en een bleke huid. Ze vond hem

geen klassieke schoonheid, maar hij had iets aantrekkelijks. Iets mysterieus.

'Vergeet niet om zelf nog appels te kopen,' glimlachte ze naar hem, 'ze zijn erg lekker hier.'

Voor Alexander iets had kunnen zeggen, was ze verdwenen tussen de andere mensen. Hij dacht even na en liep dezelfde kant op. Maar ze was weg.

Diep in gedachten liep hij naar zijn auto en reed naar huis. De appels was hij vergeten. Hij sliep slecht die nacht, hij kon aan niets anders denken dan aan die blonde vrouw met de groene ogen en het Teken.

De week erna ging hij weer naar de markt. Met een beetje geluk zou hij haar weer tegenkomen. En dit keer zou hij haar niet zo gemakkelijk laten gaan. Urenlang verbleef hij op het marktplein, keek doelloos naar de groente- en fruitkraampjes, betastte gedachteloos de stoffen van de kleding en het leer van de tassen en riemen. Maar zijn ogen speurden de markt af. Op zoek naar een blonde vrouw met groene ogen. Pas toen de marktkooplui hun spullen begonnen in te pakken, droop hij af.

Maar hij gaf niet zo snel op. De week erna stond hij al weer vroeg op de markt. Hij kocht wat groente om niet te veel op te vallen. Hij had net afgerekend toen hij haar zag. Ze liep naar de groentekraam toe en zag hem. Ze knikte naar hem als teken dat ze hem herkend had.

'Ben je door je appels heen?'

Hij grinnikte en vertelde de waarheid: 'ik was zo van slag door je schoonheid dat ik de appels helemaal vergeten was.'

Hij stak zijn hand uit.

'Mijn naam is Alexander.'

'Dag Alexander, ik ben Irmhilde.'

Ze drukte zijn hand en weer voelde hij het. Als ze een man was geweest, had hij niet getwijfeld, maar nu wilde hij toch de mening van zijn goede vriend Sébastien horen. Als die het bevestigde, dan konden ze haar vertellen wie ze was. Wát ze was.

'Woon je hier?' hield Alexander het gesprek aan de gang.

'Ja, mijn hele leven al. En jij? Ik geloof niet dat ik jou hier al eerder heb gezien. Ben je hier op vakantie?'

‘Nee, ik woon hier in de omgeving, maar ik kom hier niet zo vaak. En dat was dom van mij.’

‘Hoezo?’

‘Dan had ik je misschien veel eerder ontmoet.’

Ze deed een poging om beleefd te glimlachen, maar ze vond het een weinig originele reactie. Ze hield niet zo van mannen die om de hete brij heen draaiden.

‘Kan ik je uitnodigen voor een kop koffie in het restaurant?’

Kijk, dacht ze, dat is tenminste direct. Daar kan ik iets mee.

Even later zaten ze achter een kop koffie. Alexander klaagde dat de koffie te slap was, hij hield van heel sterke koffie. Irmhilde knikte, zij ook.

Het gesprek verliep soepel, al was het niet heel spannend. Alexanders enige doel was om haar niet af te schrikken zodat hij nog eens met haar kon afspreken en haar en passant kon voorstellen aan Sébastien. Maar hij moest ook interessant genoeg voor haar zijn om haar belangstelling te wekken.

Merde, dacht hij, na al die jaren ben ik nog steeds geen vrouwenversierder. Sébastien is daar veel beter in.

Sébastien kon alles en iedereen versieren met zijn mooie gezichtje en soepele bewegingen. Alexander voelde zich vaak, geheel ten onrechte, het lelijke eendje naast zijn goede vriend.

Irmhilde was blij verrast toen hij haar had uitgenodigd voor een kop koffie. Ze had gehoopt dat ze hem zou tegenkomen en was extra vroeg naar de markt gegaan. Ze had vaak aan hem gedacht de afgelopen twee weken en had ervan gebaald dat ze vorige week niet naar de markt had gekund. Dat hij haar had aangesproken en uitgenodigd was zeer welkom. Ze deed haar best om zo lief mogelijk over te komen, niet te opdringerig, maar ook niet te afstandelijk. Het lukte haar niet om zichzelf te zijn, daarvoor vond ze hem te interessant. Ze was nerveus, zou hij haar echt leuk vinden?

Ze was teleurgesteld toen hij na de tweede kop koffie opstond en aangaf dat hij moest vertrekken. Hij vond haar dus toch niet leuk genoeg om langer te blijven. Maar ze kon hem toch niet zomaar laten gaan zonder een poging te wagen? Wat had ze te verliezen?

Ze bedankte hem voor de koffie en stak haar hand uit.

‘Zie ik je nog eens?’ vroeg ze voorzichtig.

Alexander drukte haar de hand, de pijn wist hij verborgen te houden.

‘Ik hoop het wel. Zullen we vanavond uit eten gaan? Ik weet een goed restaurant, niet ver hier vandaan.’

Nerveus drentelde Irmhilde door haar huis, vanavond zouden ze uit eten gaan. Ze wist eigenlijk niets van hem, ze kende zijn achternaam niet, wist niet waar hij woonde, wat hij beroepsmatig deed, maar instinctief vertrouwde ze hem. Lang stond ze voor haar kledingkast en woog haar kleding af. Te sexy, te gewoontjes, te donker, te kleurloos. Dan maar weer de lichtgroene jurk die ze vaak droeg en waar ze zich prettig in voelde. Met trillende handen deed ze bijpassende oorbellen in. Ze vervloekte haar nervositeit, het was maar een etentje!

Na het etentje wist ze eigenlijk nog niet veel meer over hem. Hij had haar verhalen verteld over waar hij was geweest; alle landen van Europa leek hij goed te kennen, in de meeste landen had hij vrienden en logeerde daar vaak. Hij had haar verteld over zijn beste vriend Sébastien die een landhuis had in Italië.

Hij leek meer verhalen te hebben dan levensjaren, dus ze nam zijn verhalen met een korreltje zout; onderhoudend waren zijn verhalen wel.

Enigszins beschaamd vertelde ze dat ze zelf niet veel reisde. Ze was een paar keer in Parijs geweest met vriendinnen. En lang geleden met haar vriend enkele keren naar de Dordogne en naar Biarritz. Haar moeder kwakkelde met haar gezondheid, dus ze bleef liever een beetje in de buurt.

‘Ik gebruik dat een beetje als excuus, eerlijk gezegd,’ bekende ze, ‘ik hou van Arudy, ik hou van de bergen en de bossen. Waarom zou ik ergens anders heen gaan? Iedereen reist maar de hele wereld over en ziet niet meer de schoonheid van de plek waar ze wonen.’

‘Verwijt je mij dat ik zo veel reis?’

Ze bloosde. Nee, dat bedoelde ze natuurlijk niet. Ze had gewoon het idee dat ze zich altijd moest verdedigen als het om vakantie ging. Haar collega’s gingen naar Zuid-Amerika,

Australië of New York. Ze voelde zich soms een simpel provinciaaltje dat ze altijd hier bleef.

Alexander begreep dat wel. Hij was ook het liefste hier. Maar omdat zijn vrienden verspreid over Europa woonden, moest hij vaak wel op reis. En hoe mooi het ook was waar ze woonden, hij voelde zich toch het meeste thuis in het zuiden van Frankrijk. Toen ze vroeg of hij vloog of met de trein of auto ging, glimlachte hij en zei dat hij dat afwisselde.

's Avonds in bed ging ze nog even de feiten na. Ze wist nog altijd niet wat hij voor de kost deed. Misschien was hij heel erg rijk, had hij niet gezegd dat zijn vriend in Italië een landhuis had? Die moest dan wel rijk zijn, zou Alexander dat dan ook zijn? Ze wist ook nog niet waar hij woonde. Ergens in de buurt van Arudy. Hij reisde veel, had veel vrienden, hij had een goed oog voor kwaliteit, want het restaurant waar hij haar mee naar toe had genomen, was uitstekend geweest. En niet goedkoop.

'Hij is vast een steenrijke edelman,' zuchtte ze, 'rijk, knap en mysterieus, het kan niet op!'

Grinnikend viel ze in slaap.

Alexander bleef lange tijd wakker. Hij groef diep in zijn geheugen. Was er ooit een verhaal, een legende, een mythe geweest van een vrouw zoals zij? Had één van de anderen ooit verhaald over zo'n vrouw? Nee, natuurlijk niet, dan hadden ze het daar echt wel vaker over gehad. Al eeuwenlang waren ze alleen met mannen geweest. Het was zo vanzelfsprekend dat ze alleen met mannen waren, dat het niet eens een punt van discussie was. Wat was er aan de hand? En wie zou antwoord hebben op die vraag? Misschien wist Vladimir het antwoord, maar dat was nou net degene die hij niet wilde spreken.

Hij pakte zijn mobiel en opende de groepsapp.

"Jongens, hebben jullie wel eens gehoord van een vrouw waarbij je het Teken voelde? Een gerucht of wat dan ook? Laat het me weten. Groeten uit Arudy."

Al snel kreeg hij reacties. Geen reactie waar hij op had gehoopt. Alleen maar vragen: waarom wilde hij dat weten? Had hij iemand ontmoet? Hoe oud was ze? Nooit van gehoord, had hij het Teken bij een vrouw gevoeld?

Hij appte snel terug dat het slechts hypothetisch was. Hij had geen zin in een invasie van nieuwsgierige mannen. Al snel waren de antwoorden wat minder enthousiast, maar nog altijd ontkennend.

Alleen Sébastien trapte er niet in. Hij appte op zijn privé-app dat hij niet geloofde dat het hypothetisch was.

"Lul niet, man, wat nou hypothetisch! Wie heb je ontmoet?"

"Ze heet Irmhilde, lang blond haar, groene ogen en ik voel het bij haar."

"Transgender?"

Alexander grijnsde, daar had hij nog niet eens aan gedacht. Maar nee, dat zou hem echt verbazen. Bovendien had ze verteld dat ze als kind al Irmhilde heette en er vaak mee werd gepest.

"Nee, echt niet. Ze is als vrouw geboren."

"Heb je het Vladimir gevraagd? Als iemand er iets over weet is hij het."

"Hij heeft niet gereageerd op mijn app."

"Verlies haar niet uit het oog. Ze is bijzonder!"

"Was ik niet van plan. Ze is beeldschoon!"

"Jaja, vast wel! Waar is ze nu?"

"Thuis."

"Hoe oud?"

"Weet ik nog niet, wel ruim over de 30 denk ik."

"Zal ik komen?"

"Ja, graag, ik vertrouw mijn eigen oordeel niet."

"Ik kom zo snel mogelijk. Buona notte!"

"Bonne nuit!"

Vladimir las de oproep van Alexander in de groepsapp. Langzaam legde hij zijn smartphone neer. Ze was gevonden. Geen twijfel mogelijk… Het was tijd om naar Arudy te gaan.

Een week later stond Sébastien bij Alexander op de stoep. Of ze niet even met haar konden afspreken, hij wilde haar graag zien en uiteraard ook aanraken.

'Dus jij denkt dat ik haar zomaar kan bellen, en zeggen dat mijn vriend haar even wil ontmoeten. Alsof je haar komt

keuren. Nee, jongen, ik ben nog niet zo close met haar dat ik jou kan voorstellen.'

Sébastien zuchtte, 'nee, dat snap ik, maar ik kan toch toevallig voorbij lopen als je met haar afspreekt?'

Alexander lachte, 'ja, dat gelooft ze echt. Ze weet dat je in Italië woont, dus toevallig hier tegenkomen? Nee, echt niet. Je zult het voorlopig even moeten doen met wat ik je heb verteld over haar. Als de tijd rijp is ontmoet je haar heus wel.'

Sébastien baalde ervan dat hij die avond niet met hen mee mocht naar het restaurant in Arudy. Ongeduldig wachtte hij Alexander op. Vanuit de torenkamer had hij mooi uitzicht op de weg. Toen hij de autolichten door het bos zag aankomen, rende hij naar beneden en wachtte op de binnenplaats zijn vriend op.

Alexander kreeg amper de tijd om uit te stappen, een spervuur van vragen werd er op hem afgeschoten. Hij lachte maar zei niets. Pas toen ze bij het haardvuur aan een glas whisky zaten stak hij van wal. Ze was bijna vierendertig jaar, ze was geboren en getogen in Arudy, ze werkte op kantoor, had ooit eens een relatie gehad met een zekere Jean, maar dat was al jaren geleden verbroken toen hij bleek vreemd te gaan met een collega van haar. Ze was alleen door haar moeder opgevoed, haar vader had ze nooit gekend. Haar moeder had haar verteld dat het een one-night-stand was geweest met een man die ze daarna nooit meer had gezien. Zelfs haar moeder had nooit zijn naam geweten, maar haar ogen begonnen altijd te glimmen als ze dacht aan die ene nacht.

Alexander had Irmhilde gekust toen hij haar had thuisgebracht. Een korte kus op de lippen, het was te pijnlijk om het lang vol te houden. Hij had het idee dat ze iets vermoedde, hij probeerde wel de pijn te verdragen als ze elkaar aanraakten, maar soms in een reflex trok hij zich terug. Dat kon haar niet ontgaan zijn. Maar ze had niets gezegd.

'Wat moet ik nou, Sébastien? Moet ik het haar al vertellen? Ze moet toch weten wie ze is, waarom ik haar niet kan aanraken. Wat zal ze wel niet van me denken?'

'Ik wil haar eerst ontmoeten en als ik het ook voel, dan vertellen we haar alles. Zo doen we het toch altijd? Checken en

inlichten, zo simpel als wat. Waarom zou het deze keer anders zijn?'

'Omdat ze een vrouw is.'

Op zondag had Irmhilde andere afspraken die ze niet kon verzetten. Ze zou met wat vriendinnen gaan eten. Ze was wat stil tijdens het eten. Ze dacht aan Alexander. Ze dacht aan hun kus. Ze had gehoopt op meer, of in ieder geval intenser. Maar de kus was kort geweest. Het leek wel alsof hij van haar schrok als ze elkaar aanraakten. Hij leek haar te mogen, maar zijn lichaam sprak een andere taal. Het verwarde haar. Ze wilde bij hem zijn, ze wilde weten wat er aan de hand was. Zo open als ze altijd was tegen haar vriendinnen, zo gesloten was ze nu. Pas als ze antwoorden had zou ze haar vriendinnen inlichten.

Op maandagavond, na het werk, belde ze Alexander. Of hij zin had om ergens een hapje te gaan eten.

Tijdens het eten vertelde Alexander dat Sébastien bij hem op bezoek was. Moest hij dan niet eten, had ze gevraagd, zat hij nu alleen in Alexanders huis?

'Ja,' zei hij, 'en afgelopen zaterdag was dat ook zo. Toen was hij net aangekomen. Maar maak je over Sébastien maar niet ongerust, die kan prima voor zichzelf zorgen. En ik wilde hem niet zomaar meenemen naar ons etentje.'

Ze stond erop dat hij de volgende keer mee zou komen. En wanneer is dan de volgende keer, had hij voorzichtig gevraagd.

Donderdag vond ze een geschikte avond.

Sébastien was blij dat hij eindelijk kennis met haar kon maken. Hij gaf haar een hand en hield hem vast zo lang als hij kon. Geen twijfel mogelijk!

'Fijn dat ik je ontmoet, Irmhilde, ik heb al veel over je gehoord van Alexander.'

Ze probeerde neutraal te kijken, maar ze had wel gezien dat Sébastien ook moeite had om haar aan te raken. Wat was er toch aan de hand?

Maar ze durfde niets te vragen en het gesprek ging over koetjes en kalfjes. Na het eten, toen ze buiten liepen, raapte ze haar moed bij elkaar.

'Ik wil iets vragen, maar ik weet niet goed hoe.'

‘Je kunt ons alles vragen, Irmhilde.’

‘Het lijkt alsof jullie pijn hebben als jullie me aanraken. Ik had dat al gemerkt bij Alexander, maar het lijkt alsof het bij Sébastien ook zo is. Ik zal het me wel verbeelden, maar, ik weet het niet…’

Alexander en Sébastien keken elkaar aan. Tijd om open kaart te spelen.

‘Heb je tijd om met me mee te gaan naar mijn huis?’ vroeg Alexander, ‘dan zullen we alles vertellen. Er is inderdaad iets en je hebt het volste recht om alles te weten.’

Ze aarzelde. Met twee mannen naar het huis van Alexander? Was het wel veilig? Ineens twijfelde ze aan de oprechtheid van Alexander. Wat wist ze nou eigenlijk van hem?

De mannen zagen haar twijfel.

‘We kunnen ook ergens heen waar je je beter op je gemak voelt, zolang het maar ergens is waar we vrijuit kunnen praten zonder dat anderen ons kunnen horen.’

Op een bankje, aan het water, zat ze gespannen te wachten op wat er komen ging.

Alexander schraapte zijn keel. Hij was nerveus. Hij had het verhaal al zo vaak verteld, maar deze keer was het anders, want Irmhilde was anders.

‘Ik ben geboren in Madrid. Daar heb ik Sébastien voor het eerst ontmoet. Ik was een jaar of twaalf. Ik was een straatschoffie en jatte eten en geld omdat we thuis niet veel hadden. Onze adellijke familie was aan lager wal geraakt. Ik probeerde de beurs van Sébastien te stelen, maar hij had me door en hield me tegen. Toen voelde hij bij mij wat ik bij jou voel: pijn door het hele lijf. Hij besefte dat ik bijzonder was en nam me mee. Ik woonde bij hem thuis, hij gaf me goed eten, onderwijs en genegenheid, zaken die ik thuis niet vond. Toen ik bijna twintig was vertelde hij me wat wij jou nu gaan vertellen.’

Irmhilde begreep het niet. De mannen waren bijna even oud, hoe kon Sébastien hem dan opnemen in zijn huis toen hij pas twaalf was? Ze opende haar mond om iets te vragen, maar Alexander hief zijn hand.

‘Wacht, je krijgt alles nog te horen. Ik heb je namelijk nog niet verteld wanneer ik ben geboren. Ik ben Alexander Zurbarán y Fernandez en ik ben geboren in Madrid in het jaar 1610.’

Het duurde even tot het tot Irmhilde doordrong wat hij als jaartal had genoemd. Ze begon een beetje zenuwachtig te lachen. Hij maakte natuurlijk een grapje!

‘Ik ben geboren in 1610 en ik ben nu meer dan vierhonderd jaar oud. Sébastien is geboren rond 1345 in Parijs. Zijn ouders vielen ten prooi aan de pest toen hij nog klein was.’

Hij zweeg even om Irmhilde de tijd te geven om het te laten bezinken. Ze zat hem met grote ogen aan te kijken.

‘Als we vijfendertig worden, gebeurt er iets met ons. Vanaf dan zijn we onsterfelijk. We kunnen wel doodgaan als we een ongeluk krijgen, maar we worden niet ouder en ziektes hebben geen invloed op ons. We sterven niet van ouderdom. We zijn met nog een kleine groep, honderdvierentwintig man, verspreid over heel Europa. De oudste is Vladimir. Hij weet niet eens meer hoe oud hij is, maar ouder dan onze jaartelling! Al meer dan twintig eeuwen zwerft hij over deze aarde. Hij is onze koning.’

Sébastien keek hem aan, Alexander zei het zonder minachting. Het verbaasde hem dat hij zich zo kon inhouden voor Irmhilde. Ze zou snel genoeg meekrijgen dat het tussen hen niet boterde, zoals alle mannen wisten. Alexander sprak er nooit over en Sébastien had nooit antwoord gekregen op zijn vragen. Alexander haatte Vladimir, maar niemand wist waarom.

Irmhilde hapte naar adem. Dit was een slechte grap! Maar waarom keken de mannen zo serieus, alsof ze het meenden?

‘Ik weet dat het ongeloofwaardig klinkt, maar je moet ons geloven.’

Irmhilde stond op en liep enkele stappen weg. De mannen bleven zitten, afwachtend.

Ze draaide zich om en keek de mannen aan. Geen enkele indicatie dat ze een grap maakten, geen enkele ingehouden lach. Ze schudde haar hoofd, maar ging toch weer zitten.

‘Maar dat is nog niet alles,’ ging Alexander door, ‘ik ben een Araan.’

‘Maar je bent toch een Spanjaard?’

Alexander glimlachte.

‘Ja, ik ben geboren in Spanje, maar wij zijn Aranen. Als we vijfendertig zijn veranderen we, zoals ik heb gezegd. Maar we veranderen ook letterlijk. Bij volle maan, één nacht per cyclus, veranderen we ’s nachts in een adelaar van maansopkomst tot -ondergang. Dan worden we adelaars en vliegen de hele nacht tot de maan ondergaat.’

Hij keek Irmhilde aan. Zelfs in het schemerlicht kon hij zien dat ze bleek was geworden.

‘Dit is geen leuke grap, Alexander. Waarom doe je dit?’

Gekwetst stond ze op. Dit ging te ver, ze zetten haar voor gek, en daar was ze niet van gediend. Ze draaide zich nog een keer om.

‘Ik weet niet waarom je dit doet, maar dit valt me van je tegen. Ik denk dat het beter is dat we elkaar niet meer zien.’

Alexander wilde haar achterna lopen toen ze wegliep, maar Sébastien hield hem tegen.

‘Irmhilde,’ riep Sébastien, ‘kijk dinsdagavond naar de lucht, dan zul je zien dat we de waarheid spreken.’

Ze liep stug door, zo snel mogelijk naar huis. De teleurstelling was groot. Hoe had ze zich zo kunnen laten inpalmen door Alexander en hoe had hij haar zo kunnen kwetsen met die onzin? Ze dacht eindelijk iemand gevonden te hebben die ze leuk vond en dan gebeurde dit! Ze was boos en zou geen traan om hem laten, nam ze zich voor. Maar eenmaal in bed kon ze haar tranen niet meer tegenhouden.

Ze probeerde haar leven weer op te pakken. Ze moest Alexander vergeten, het was een mislukking geworden. Maar ze bleef toch aan hem denken, aan zijn ogen, zijn mooie stem en zijn verhalen. Aan die ene kus. En aan de pijn die hij voelde, want dat dat niet was gesimuleerd, daar was ze wel van overtuigd. Er moest dus toch wel iets aan de hand zijn. Maar als ze haar niet serieus namen, dan was het wat haar betreft over en uit.

Op dinsdagavond zat ze thuis te eten. Het smaakte haar niet echt, maar ze dwong zichzelf om goed te eten en te drinken. Geen enkele man was het waard om jezelf voor te

verwaarlozen. Dat had ze al genoeg gedaan toen Jean haar had verlaten voor een ander. Toen ze daar overheen was had ze zich voorgenomen om nooit meer te rouwen om het verlies van een onbetrouwbare vriend. Het ergerde haar dat ze nu toch verdrietiger was dan ze wilde zijn.

Het bord was bijna leeg toen ze een schril geluid hoorde buiten. Het leek wel de schreeuw van een roofvogel. Die zaten er genoeg in de Pyreneeën, dus dat herkende ze wel. Maar 's avonds was ze dat geluid niet gewend. Bovendien klonk het dichterbij dan gewoonlijk. De adelaars die in de bergen leefden kwamen zelden zo dicht bij de bewoonde wereld.

Shit, het was dinsdag! Wat had Sébastien geroepen? Kijk dinsdagavond naar de lucht, dan zul je zien dat we gelijk hebben! Ze moest het weten, als het gewoon vogels waren dan zou niemand zien dat ze zichzelf voor gek zette door te gaan kijken.

Ze liet de rest van haar eten staan en liep naar buiten. Ze speurde de lucht af maar zag niets. Maar daar was het geluid weer! Twee vogels! Haar hart begon sneller te kloppen, zou het dan toch?

Ze liep naar binnen en haalde een zaklamp. Daarmee kon ze seinen om aan te geven waar ze was. Als ze echt Alexander en Sébastien waren dan zouden ze wel komen.

Met kloppend hart en een snelle ademhaling stond ze naast haar huis en scheen naar boven. Ze hoorde weer de schreeuw van de vogels, het klonk luider nu. Haar hart sloeg een keer over toen twee adelaars door de nacht naar haar toe vlogen. Zachtjes landden ze op haar erf. Ze liet de lamp uit haar hand vallen en zakte door haar knieën, niet in staat iets uit te brengen.

De vogels liepen naar haar toe. Ze was niet bang, ze zouden haar niets doen. Als versteend zat ze naar de vogels te kijken. Pas na lange tijd stak ze voorzichtig haar arm uit. Een van de vogels liep naar haar hand en raakte met zijn snavel voorzichtig haar uitgestoken vingers. Plotseling begon ze te huilen, ze kon het niet meer tegenhouden. Ze haalde een paar keer diep adem om zichzelf weer onder controle te krijgen en stak haar arm weer uit. Nu kwam ook de ander naar haar toe en streek met zijn kop over haar hand.

‘Alexander?’ vroeg ze met een iel stemmetje.

Maar de vogel stapte naar achteren. De eerste kwam weer dichterbij. Dat moest dan Alexander zijn.

‘Mag ik je aanraken?’

Hij kwam nog dichterbij en boog zijn kop. Ze streelde zijn zachte veren op zijn rug. Ze huiverde van spanning en opwinding.

‘Doet het geen pijn als ik je aanraak?’

Alexander schudde zijn kop.

‘Sébastien?’

De tweede vogel kwam weer dichterbij. Ze streelde zijn kop en zijn borstveren. Nog nooit was ze zo dicht bij adelaars geweest.

‘Vergeef me,’ fluisterde ze, ‘vergeef me dat ik jullie niet geloofde.’

Beide adelaars zaten nu vlak bij haar. Met beide handen streelde ze de vogels. Ze dacht na over wat Alexander haar verteld had. Ineens drong het tot haar door dat Sébastien de pijn had gevoeld toen hij Alexander had aangeraakt, zoals ze pijn voelden als ze haar aanraakten. Maar dat betekende dat zij… Ze durfde haar gedachten bijna niet af te maken. Was zij ook zo? Zou zij vanaf haar vijfendertigste ook een adelaar worden bij volle maan? Was zij straks ook onsterfelijk? Ze snakte naar adem. Ze had ineens zo veel vragen, maar het was duidelijk dat de vogels niet konden spreken. Ze zou moeten wachten tot morgen.

‘Ben ik net als jullie?’

Beide vogels knikten met hun kop.

‘Ik heb nog zo veel vragen. Alexander, alsjeblieft, wil je morgen bij me komen om me alles te vertellen? Alsjeblieft?’

Alexander boog zijn kop weer.

Zo bleven ze een tijdje zitten; ze streelde hun veren en scheen met de zaklamp op hen om hen beter te kunnen bekijken. Wat waren ze mooi en indrukwekkend!

Na een tijd spreidde Sébastien zijn vleugels. Ze was onder de indruk van de spanwijdte, maar ze begreep ook wat hij bedoelde.

‘Jullie willen weer vliegen, is het niet?’ zei ze zacht.

Ze knikten en spreidden hun vleugels.

‘Ga maar, ik zie jullie morgen wel. Wees voorzichtig!’

Nog lang keek ze de vogels na, tot ze hen niet meer zag. In de verte hoorde ze hun schreeuw, ergens in de bergen waren ze nu. Ze bleef nog even staan en keek naar de maan. Zelfs de maan zag er anders uit vannacht. Statiger, belangrijker dan ooit. Haar leven zou nooit meer hetzelfde zijn.

Alexander had haar opgehaald en meegenomen naar zijn huis. Tot haar verbazing bleek hij in het kasteel te wonen dat iedereen wel kende. Het lag verscholen tussen de bomen, hoog op de helling van de berg. Het was een ronde vesting. Een breed hek gaf toegang tot de binnenplaats waar hij zijn auto parkeerde. De wagen van Sébastien stond er ook.

Het kasteel was niet groot en erg verouderd. Op de begane grond was de keuken, de badkamer, de woonkamer met een enorme open haard, een grote eetkamer en twee slaapkamers. Op de eerste etage waren wat lege kamers met kasten met veel kleding. Op drie kamers stonden bedden, maar de kamers waren nauwelijks ingericht. Tijdens de rondleiding vertelde Alexander dat hij altijd extra kleding had hangen voor gasten die ’s nachts kwamen aanvliegen en geen kleding bij zich hadden. Soms namen ze belangrijke zaken mee in een kleine tas die ze met hun poten vasthielden.

In de torenkamer was een prachtige kamer gemaakt. De ramen hadden uitzicht over de vallei en het dorp. Er stond een wit hemelbed met lichtblauwe kussentjes. Naast de witte chaise longue stond een tafeltje met een leeg vaasje. Er was een kaptafel met een oude spiegel en wat beeldjes. De witte kamer maakte een vrouwelijke indruk. Toen Irmhilde vroeg of dit zijn slaapkamer was, lachte Alexander.

‘Nee, dit is de lady-kamer. Ooit hoop ik hier mijn bruid te verwelkomen.’

Hij keek haar aan en ze bloosde.

Hij vertelde dat zijn slaapkamer de kamer op de onderste verdieping was met de donkerrode gordijnen voor de ramen en de blauwe gordijnen aan het zwarte hemelbed. Die slaapkamer had ze nogal donker gevonden, maar ze moest toegeven dat die kamer beter bij deze vreemde man paste dan de witte kamer.

Sébastien sliep in de groene kamer, naast die van Alexander.

De badkamer was oud, er stond een oude badkuip en op een commode stonden een paar lampetkannen. Stromend water was er niet, vertelde Alexander, het water haalde hij uit de put op de binnenplaats. Koken deed hij op een houtvuur.

Irmhilde vroeg zich af hoe hij het uithield in zo'n oud en koud kasteel. Hield hij niet van luxe? Of was hij na honderden jaren gewend om zo te leven?

Na de rondleiding gingen ze terug naar de woonkamer. Sébastien had inmiddels de haard aangestoken en wat te eten op de salontafel gezet. Hij zette drie grote bakken sterke koffie neer en ze gingen zitten.

'Ik weet dat je duizenden vragen hebt, maar we zullen je eerst wat vertellen, dan kun je daarna je vragen stellen.'

Irmhilde knikte, ze wist toch niet waar ze beginnen moest met haar vragen, ze had er zo veel.

De Aranen wisten niet hoe ze ooit waren ontstaan. Ze vroegen zich dat ook niet meer af, ze accepteerden dat ze er waren. Waarom de ene man wel in een adelaar veranderde en een ander niet, wisten ze ook niet. Ze leken niets gemeen met elkaar te hebben, behalve dat het alleen mannen waren. Er waren Aranen in het noorden van Europa tot het verre zuiden en van west tot oost. Buiten Europa hadden ze nog geen Aranen ontmoet en daarom verlieten ze Europa nog maar zelden. Door het Teken, zoals ze het noemden, herkenden ze jongemannen, soms nog jonge jongens, die net als zij zouden worden. Ze namen die jongemannen dan onder hun hoede, zoals Sébastien bij Alexander had gedaan en bereidden hen voor op wat er komen ging. Want als ze niet voorbereid waren, dan stond hun een enorme schok te wachten. Het kon jaren duren voor ze dat trauma verwerkt hadden, als hen dat al lukte. Ze zouden nooit weten hoeveel mannen hun verstand hadden verloren en een einde aan hun leven hadden gemaakt. Zo zouden ze ook nooit weten hoeveel mannen waren gaan vliegen en te laat waren geland en te pletter waren gevallen. Er waren mannen betrapt op het moment dat ze veranderden. Velen van hen eindigden als heks op de brandstapel. Nu geloofde niemand meer de verslagen uit de boeken van de

inquisitie, alle verslagen werden afgedaan als gezichtsbedrog, leugens of door marteling afgedwongen bekentenissen.

Sébastien vertelde ook hoe het hem was vergaan bij de transformatie. Hij was na de dood van zijn ouders opgevoed in een klooster en zou zelf ook monnik worden. Maar toen hij wat ouder werd begon hij zich steeds meer te realiseren dat zo'n leventje in een klooster niets voor hem was. Hij was er te onrustig voor. Hij verliet het klooster en zwierf lange tijd rond, genietend van zijn vrijheid. Hij verdiende goed geld als landarbeider voor de adel. De boerenbevolking was uitgedund door de pest en het graan moest van het land om de adel te voeden. Het geld dat hij verdiende verbraste hij direct weer aan bier en vrouwen.

Op een nacht was hij ineens veranderd in een vogel. Hij dacht dat hij gek was geworden en durfde niet te vliegen, uit angst dat hij het zich verbeeldde. De volgende ochtend wist hij niet meer of het nou een droom was geweest of echt. Maar toen hij een maand later weer veranderde vloog hij behoedzaam een klein stukje, vlak boven de grond. En heel voorzichtig steeds hoger. Tot hij zich herinnerde dat hij vorige keer ook weer was terug veranderd. Hij durfde geen risico te nemen en landde weer op de grond. Het duurde enkele maanden voor hij door had dat het samenhing met de opkomst en ondergang van de volle maan en dat hij de dag voor volle maan een wee gevoel in zijn maag had. Toen werd hij een stuk zekerder en durfde veel hoger en verder te vliegen. Het gaf hem totale vrijheid om te gaan en staan waar hij wilde, zolang hij maar in het verborgene vloog.

Pas na enkele jaren kwam hij 's nachts een andere adelaar tegen die bij hem bleef. Tot zijn stomme verbazing veranderde die vogel ook in een mens in de ochtend. Zo ontmoette hij Vladimir die hem alles vertelde over de Aranen en over zijn volk. Sébastien huilde van geluk. Hij was niet alleen, er waren er meer zoals hij, tientallen, misschien wel honderden!

Er waren er honderden! Sébastien reisde door Europa, eerst met Vladimir, later alleen en hij bezocht ze allemaal. Tot hij op een zomerochtend in een Schots korenveld landde. Hij stond op en rekte zich uit. Het was fris, maar zijn kleding lag op hem te wachten aan de rand van het bos. Pas toen hij zijn

ogen opende zag hij dat een jonge vrouw hem stond aan te kijken. Ze leek niet bang te zijn voor die grote naakte man. Nieuwsgierig keek ze hem aan. Ze had een grote vogel zien landen en een man zien opstaan. Was het een engel? Dat het geen duivel was, dat kon ze zo wel zien, daar was hij veel te mooi voor.

Ze zei dat ze Eadwine heette en gaf hem haar sjaal die ze droeg tegen de morgenkoude. Sébastien was zich ineens bewust van zijn naaktheid en had de sjaal om zijn middel geslagen. Hij had haar hand gepakt en rustig verteld wie hij was. Ze accepteerde zijn verhaal alsof het iets heel normaals was. Hand in hand waren ze naar haar kasteel gelopen. Ze leefde al jarenlang alleen in de ruïne. Op de vlucht voor een gearrangeerd huwelijk was de ruïne al die tijd al haar veilige onderkomen. Men zei dat het er spookte, dus niemand viel haar daar lastig.

Hun liefde was sterk en onvoorwaardelijk. Sébastien hoefde haar niet te beloven dat hij bij haar zou blijven. Eadwine hoefde hem niet te vragen haar lief te hebben. Ze wisten dat ze altijd bij elkaar zouden blijven. Ze zwommen in het meer, aten de vis die ze vingen en wat de natuur hen verder bood. Veel hadden ze niet nodig, ze hadden elkaar. Ze bedreven de liefde zo vaak als ze wilden. Eadwine had hem graag kinderen gegeven, maar hij legde haar uit dat mannen zoals hij geen kinderen konden verwekken. Vladimir had hem dat uitgelegd. Hij vond het jammer, maar ook wel beter, want mannen als hij moesten vrij zijn en niet hun kinderen overleven.

Op hoge leeftijd overleed Eadwine, in de armen van Sébastien, in het jaar 1605. Hij begroef haar bij het kasteel en lag ontroostbaar dagenlang op haar graf. Zij was zijn hele leven geweest, wat moest hij zonder haar? Had het leven nog wel zin?

Hij sneed zijn polsen door en zag het bloed traag wegsijpelen in de grond. Langzaam verloor hij het bewustzijn en hij wist dat hij Eadwine weer zou zien.

Maar zijn lichaam gaf nog niet op. Het bloed stolde, de wonden in zijn polsen slibden dicht en hij kwam midden in de nacht weer bij. Het was bijna volle maan. Morgennacht zou hij

weer kunnen vliegen. Weg van hier, weg van deze plek waar hij zijn geliefde had verloren. Weg van de plek die zijn bloed nog niet accepteerde.

Jarenlang zwierf hij door Europa, hij bezocht geen andere Aranen, hij wilde alleen zijn met zijn verdriet. Elk jaar op de sterfdag van Eadwine bezocht hij haar graf en legde hij bloemen bij het kleine houten kruis dat hij had gemaakt.

Zijn leven veranderde toen hij in Madrid de verwaarloosde jonge jongen greep die zijn beurs wilde stelen en hij bij hem het Teken voelde. De zorg voor Alexander gaf hem weer een doel in het leven en langzaam krabbelde hij er bovenop.

'Maar Eadwine zal ik nooit vergeten, ik zal nooit van een ander kunnen houden,' besloot hij zijn verhaal.

Alexander dacht aan de losbol David die al jaren gevoelens had voor Sébastien. Maar Sébastien had zijn hart gesloten en negeerde de avances van David.

Alexander legde troostend zijn hand op Sébastiens arm.

Na een korte stilte waarin Sébastien zich wist te herpakken, vertelde Alexander zijn levensverhaal aan Irmhilde.

Zijn ouders bleven lang kinderloos wat hun relatie niet ten goede kwam. Ook na de geboorte van hun zoon bleef hun relatie koud. Zijn vader Pedro was een norse man, zijn moeder Mercedes was doodongelukkig. Alexander was een jaar of vijf toen hij een ruzie hoorde tussen zijn ouders. Zijn vader schreeuwde en schold zijn vrouw uit, zijn moeder gilde er hysterisch doorheen. Hij hoorde zijn moeder schreeuwen dat Alexander niet de zoon was van Pedro. Ze krijste dat ze vreemd was gegaan zoals Pedro dat ook zo vaak had gedaan. Even werd het stil, toen hoorde Alexander glaswerk en aardewerk sneuvelen. Daarna nog één gil van zijn moeder. De buitendeur sloeg hard dicht, zijn vader was woest naar buiten gelopen om zijn woede in de kroeg met wijn te koelen. Zijn moeder kwam binnen, ze had een rode vlek op haar wang, haar altijd keurig opgestoken haren hingen slordig om haar gezicht. Er zat een scheur in haar mouw en haar handen waarmee ze haar gezicht had willen beschermen tegen de scherven, waren bebloed. De jongen begon te huilen, maar bits maande ze hem tot zwijgen.

Sindsdien noemde zijn vader hem vaak 'bastardo' en was hij zo mogelijk nog onaardiger tegen de kleine jongen. Alejandro, de vader van Pedro, was achter de herkomst van Alexander gekomen en onterfde zijn zoon Pedro. Toen Alejandro enkele jaren later overleed raakte Pedro alles kwijt aan zijn jongere broer. De aanleiding ging als een lopend vuurtje door de adellijke families en ze werden uitgespuwd. Ze verkochten hun bezittingen en woonden in een armzalig huisje. Na een paar jaar overleed zijn moeder en bleef Alexander met zijn vader achter.

Alexander zwierf het liefst door de stad, op zoek naar eten en wat geld, want eten kreeg hij thuis nauwelijks meer. Toen hij een man zag staan met een volle beurs aan zijn gordel, pakte hij zijn mes en probeerde voorzichtig het leren koord door te snijden, maar de man had hem in de gaten en greep hem in zijn kraag. Toen hij het mes wilde afpakken van de jongen had hij even verschrikt gekeken, maar daarna verzachtte zijn blik en nam hij hem onder zijn hoede.

'Zo kwam ik bij Sébastien terecht. Toen deed het er niet meer toe of ik een bastaard was of niet. Vaak heb ik gedacht dat mijn moeder het alleen zei om mijn vader te kwetsen. Ik ben zo blij dat ik Sébastien probeerde te beroven, het heeft mijn leven drastisch veranderd!'

Sébastien knikte, zijn leven ook.

Alexander vertelde verder over de Aranen.

Er waren allerlei soorten adelaars. Hij en Sébastien waren steenarenden, maar er waren ook visarenden, Europese zeearenden, Spaanse keizersarenden, zwarte arenden, slangenarenden, Stellers zeearenden en één harpij, dat was de koning, Vladimir.

Waarom hij de koning was, wist niemand, hij was het altijd geweest en zei dat de koningen altijd harpijen waren. Over het algemeen betwistte niemand dit. Sébastien keek even naar Alexander, maar die sprak door.

Ze wisten dus niet wat voor soort adelaar Irmhilde zou worden, dat was nog een verrassing. Dat ze als vrouw een adelaar was, was uniek, niemand had ooit een vrouwelijke adelaar gekend of erover gehoord. Binnen de unieke groep Aranen, was zij nog specialer dan iemand ooit geweest was.

Om niet op te vallen, woonden ze vaak jarenlang in elkaars huis. Voor de bevolking door had dat de man niet verouderde, hadden ze van woning geruild en woonde er een ander. Soms hadden ze een baan om aan wat extra geld te komen, maar er waren ook mannen die ooit een rijke vrouw hadden getrouwd en nog teerden op haar bezit. Soms speculeerden ze op de beurzen of verkochten wat bezit dat ze destijds goedkoop hadden aangekocht en nu peperduur antiek was of van een wereldberoemd schilder. Zo rommelden ze wat aan, ze hielpen elkaar altijd als het nodig was en ze leefden eenvoudig en goedkoop. Oké, moest Alexander toegeven, de auto's die ze hadden waren soms wel een flinke hap uit hun budget, maar om zich snel voort te kunnen bewegen zonder afhankelijk te zijn van de volle maan, was een auto onmisbaar.

Het leven werd steeds moeilijker. Vroeger waren mensen goedgeloviger, waren ze gemakkelijker om te kopen en had je geen paspoorten, bankpasjes en dergelijke nodig. Ze werden steeds meer de illegaliteit in gedrukt; valse paspoorten, valse rijbewijzen en valse bankpassen waren noodzakelijk. De camera's die overal geïnstalleerd waren maakten hun leven steeds ingewikkelder en ze trokken zich steeds meer terug uit het openbare leven. Daardoor waren ze meer op elkaar aangewezen. Dat was niet zo erg, maar hun groep werd kleiner en kleiner. Er leken geen nieuwe Aranen meer bij te komen. Ze wisten niet waarom dit was, ze hielden er rekening mee dat ze zouden uitsterven. Het idee dat er over een tijd geen Aranen meer zouden zijn, stemde hen droevig. Ze waren zo uniek, het levende bewijs dat sprookjes bestaan. Het was zo jammer dat ze in het geheim moesten leven. Want ze liepen gevaar als ze ontdekt werden. Ze zouden worden opgejaagd als freaks, opgepakt en ontleed, op zoek naar het geheim van eeuwig leven. Alsof dat zaligmakend was!

Irmhilde keek op. Was dat niet fantastisch dan?

Sébastien nam het over van Alexander.

'Ja, het is heel bijzonder om zo lang te leven, maar ook wel moeilijk. We hebben al zo veel Aranen verloren, zeker in de vorige eeuw, tijdens de oorlogen. Hoe langer je leeft, hoe meer vrienden je verliest. Ik heb de wereld zien veranderen en ik weet niet of het nu zo veel beter is geworden. Natuurlijk is er

veel ten goede veranderd, mensen hebben meer rechten, er zijn medicijnen uitgevonden, machines die het zware werk overnemen, kinderen die naar school mogen. Maar de mensheid zelf is niet veranderd, ze zijn nog altijd uit op eigen gewin, vaak ten koste van alles en iedereen. Alles draait om macht. Als we al dachten dat het beter werd, hebben de Wereldoorlogen onze ogen wel geopend.'

Irmhilde vond dat een nogal negatief beeld, zelf keek ze niet op die manier naar de mensheid, zij zag de goede dingen, de fantastische uitvindingen, de vooruitgang, de mensenrechten die steeds beter werden.

Ze vroeg Alexander om wat te vertellen over de andere Aranen.

Juan, een knappe Madrileen was getrouwd met de jonge adellijke Consuela. Tot hun verdriet hadden ze geen kinderen, maar hun liefde voor elkaar maakte veel goed. De schok was groot toen Juan op een nacht in een zwarte arend veranderde. Ze begrepen het niet, maar voelden wel dat ze dit geheim moesten houden. Na enkele jaren merkten ze dat Juan niet ouder leek te worden en ze realiseerden zich dat ze niet samen oud zouden worden zoals ze altijd hadden gedacht. Juan hoopte dat hij niet de enige was en ze trokken op goed geluk naar het zuiden van Spanje, in de hoop ergens een soortgenoot te vinden die misschien wel een manier wist om Consuela jong te houden.

Ze ontmoetten daar Jorge die hen moest teleurstellen, er was geen tovermiddeltje om de veroudering van Consuela tegen te gaan. Maar hij vertelde hen ook over de vele andere Aranen die hij kende. Consuela moedigde haar man aan om op zoek te gaan naar de andere mannen, maar Juan piekerde er niet over om zijn vrouw in de steek te laten. Tot haar dood bleef hij voor haar zorgen, afwisselend bij Jorge in de Sierra Nevada en in hun eigen huis in Madrid. Ze had een zwakke gezondheid en stierf toen ze net vijftig was. Aangezien ze geen verdere familie had, ging de gehele erfenis naar Juan die daarmee een vermogend man werd. Hij verkocht het huis en kocht een klein onderkomen in Madrid, in een wijk waar niemand hem kende. In Portugal, waar hij met Consuela eens was geweest en waar ze verliefd waren geworden op het

landschap, kocht hij een mooie villa waar hij woonde als hij het drukke Madrid wilde ontvluchten. Als hij te lang op één plek in Madrid had gewoond, verkocht hij het huis en kocht een ander huisje in een andere wijk. Zo bleef hij onopgemerkt in zijn favoriete stad wonen. Maar rijkdom is niet voor eeuwig en na vele jaren was het geld op en moest Juan werken voor zijn geld. Juan was een escort. Hij was charmant, belezen en zeer welgemanierd. Dames wilden maar wat graag deze knappe man aan hun arm hebben als ze ergens heen moesten en geen ander mannelijk gezelschap konden vinden. Dat ze er grof voor moesten betalen deerde hen niet, het was het altijd waard. Juan had enkele vaste klanten en verdiende zo veel dat hij niet vaak hoefde op te draven. De dames die hij bezocht waren al op leeftijd en waren al gestorven voor ze konden merken dat hij niet ouder werd. Soms had hij mazzel en gaven ze hem kostbare voorwerpen of een deel van hun erfenis.

'Consuela was te vertrouwen,' ging Alexander verder met zijn verhaal, 'zij hield te veel van Juan om ooit te overwegen om hem te verraden. Maar er zijn ook voorbeelden waar het mis ging. Jay is na Vladimir de oudste Araan. Hij is ergens eind tiende eeuw geboren, een eind ten zuiden van Londen, hij weet niet meer precies wanneer het was. Hij was getrouwd met Aelfwynn. Ze woonden in een afgelegen gebied aan de kust in Zuid-Engeland. Toen hij de eerste keer de transformatie onderging was hij net onderweg naar huis. Hij was natuurlijk doodsbang en wist niet wat er gebeurde. Hij durfde niet te vliegen en verschool zich in wat bosjes dicht bij hun huis. Niet wetende dat hij bij het ondergaan van de maan weer een man zou worden, besloot hij voor altijd te verdwijnen. Maar hij wilde nog één keer zijn vrouw zien voor hij haar zou verlaten. De maan stond nog net boven de horizon toen hij richting hun huis liep. De deur ging open en zijn vrouw kwam naar buiten. Ze zag hem onmiddellijk en bleef stokstijf staan. Hij schrok van haar en spreidde in een reflex zijn vleugels. Op dat moment ging de maan onder en stond hij ineens voor haar. Ze sloeg een kruis en begon meteen hysterisch te gillen, dat hij de duivel was, dat hij behekst was, dat ze de kloosterabt erbij zou halen! Ze rende richting het dorpje dat een paar kilometer verderop lag. Ze was helemaal in paniek en bleef maar schreeuwen. Jay

wist dat hij haar moest kalmeren. Hij rende achter haar aan en had haar al snel ingehaald. Hij greep haar beet en probeerde op haar in te praten, maar ze wilde niet luisteren en probeerde zich los te vechten. In de worsteling die volgde probeerde hij haar stil te krijgen, bang dat iemand haar gegil zou horen. Toen ze eindelijk stil was en niet meer probeerde te ontsnappen, realiseerde hij zich dat hij haar had gestikt. Levenloos lag ze in het gras. Jay vluchtte en is jarenlang niet meer terug geweest in Zuid-Engeland.'

Irmhilde schrok, hij had zijn eigen vrouw vermoord. Per ongeluk weliswaar, maar toch. Ze durfde niet te vragen of Sébastien en Alexander wel eens iemand hadden gedood. Ze veranderde snel van onderwerp.

'En die Vladimir, die koning? Wat doet een koning eigenlijk? Jullie hebben toch geen eigen land, of is er een land dat Aranië heet en heten jullie daarom Aranen?'

Sébastien nam snel het woord, het leek hem beter dat Alexander niets over Vladimir zei.

'Het woord 'Aranen' is een verbastering van het Gotische woord voor adelaars. En nee, er is geen land dat Aranië heet; waar we oorspronkelijk vandaan komen weten we niet. Wij noemen ons al eeuwen Aranen. Vladimir heeft ons die naam gegeven, eeuwen geleden. Hoe we voor die tijd werden genoemd weet ik niet. Vladimir probeert ons in het gareel te houden. Een gemakkelijke klus, want we zijn lieverdjes. Ja, lach maar, maar het is echt zo. Juist omdat we niet mogen opvallen en ons weinig bemoeien met mensen, hebben we weinig conflicten. We zijn op elkaar aangewezen en zijn maar met een kleine en hechte groep. We hebben niemand anders dan elkaar en zijn heel zuinig op elkaar. Een heel enkele keer valt er wat voor en dan vragen we Vladimir te bemiddelen. En verder probeert hij de boel bij elkaar te houden, houdt bijeenkomsten en houdt ons op de hoogte van de toestand van de anderen, zodat we elkaar kunnen helpen. Dat gaat tegenwoordig een stuk gemakkelijker dan vroeger. We hebben een groepsapp en kunnen nu veel sneller elkaar op de hoogte brengen. Vladimirs rol is daarmee een beetje kleiner geworden.'

Vladimir was het buitenbeentje van de groep, niet alleen omdat hij koning was en verreweg de oudste, maar ook omdat hij niet deed wat de anderen wel deden.

Bij de vragende blik van Irmhilde bloosde Sébastien zowaar. Hij had geen idee wat Alexander daarover gezegd had tegen haar of hoe ze daarop zou reageren.

'Omdat we zo op elkaar zijn aangewezen en vaak samen zijn, soms zelfs jarenlang samenwonen, zijn we ook intiem met elkaar. Alleen Vladimir heeft dat nooit gedaan. Ik denk dat hij als koning vindt dat hij dat niet kan doen.'

Irmhilde keek naar Alexander en vervolgens naar Sébastien. Zouden zij dan ook…?

Alexander knikte. Ja, Sébastien en hij waren zeer goede en intieme vrienden, dus deelden ze ook vaak het bed.

Nu was het Irmhildes beurt om te blozen toen ze haar fantasie liet gaan en het voor zich zag. Twee van die mooie mannen!

Sébastien en Alexander lachten. Ze konden haar gedachten wel raden. Irmhilde lachte mee. De spanning was gebroken, de meeste van haar vragen beantwoord. Nu had ze eindelijk de rust om wat te eten. Sébastien schonk nog een koffie in en Alexander vroeg of ze nog vragen had.

Ze dacht even na.

'Hoe gaat het nu verder met mij? Moet ik nu mijn woning verlaten, mijn moeder achterlaten en mijn baan opzeggen?'

'Je kunt wel je baan opzeggen en je woning verlaten. Je kunt hier komen wonen als je dat wilt. Het heeft geen zin meer om nog te werken, je zult daar toch eens mee moeten stoppen. En wat betreft je moeder, je kunt haar voorlopig nog bezoeken, maar voor ze doorheeft dat je niet meer ouder wordt zul je afscheid van haar moeten nemen.'

Irmhilde schudde haar hoofd.

'Nee, dat kan ik echt niet. Ze heeft een zwakke gezondheid, ik kan haar niet achterlaten, ze heeft alleen mij. Kan ik haar niet de waarheid vertellen? Ze is echt wel te vertrouwen, ze zal me nooit verraden.'

'We zijn heel terughoudend met de waarheid vertellen aan mensen,' zei Sébastien. 'Je weet nooit van tevoren hoe ze zullen reageren, dat kan heel anders zijn dan je verwacht. Er